



Vona kedvence: Julius Evola, a hamis próféta

2018 március 19. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

5

Átlag: 5 (1 szavazat)

Mérték

Melyik tradíció?

Nem érdemes semmit sem kutatni tevék, kecskék és tehének alatt, mert a keresztény és a magyar kultúrának nincs radikális alternatívája, és ez jól is van így.

Amikor nekiálltam, még nem is éreztem, mennyire bizonyítani fogom áldozatkészségemet azzal, hogy képes vagyok végigolvasni báró Julius Evola egyik *magnum opusát*, a *Pogány imperializmust (Nemzetek Európája Kiadó, 2008. Az oldalszámokat zárójelben jelzem)*. Amennyire csak lehet, összefoglalom, hogy ugyanezt az áldozatot másoknak már ne kelljen meghozniuk. Mivel itt figyelt a polcomon, és tisztában voltam vele, hogy Pártelnök Úr egyik kedvence, gondoltam, beleolvasok a szellemi kútforrásba. Néhány éve ugyanis Vona egy, a *24.hu*-nak adott nagyinterjújában filozofált arról, hogy nem tudja, keresztény, illetve katolikus-e? egyáltalán, mert keresi a minden vallást magában foglaló, azok fölött álló „metafizikai ?sforrást”, vagy mi a jó halált.

Nos, itt nem nehéz észrevennünk azt, hogy az ún. „metafizikai tradicionalizmus” szektája hatással volt Pártelnök Úrra. (Azóta már a Spinozában turnézik, szóval ki tudja, hová lett ez a hatás a néppártosodás során.) A szélesebb olvasóközönségnek természetesen fogalma sincs róla, ki az az Evola, és kik azok a metatradik, de hogy közelebb hozzuk ?ket hozzájuk, ?k azok, akik a hiedelem szerint Haynaura szoktak koccintani – aki nyilván a „tradicionalitás” (*hiszen a „hagyomány” kifejezés túlságosan magyaros és nem eléggé filozofikus*) „magasabb” vagy „igazibb” értelmét képviselte, mint a lázadozó magyarok.

Melyik tradíció?

Kezdjük mindjárt azzal, hogy természetesen a hagyomány roppant értékes dolog, és amennyiben úgy értik, ahogy érdemes érteni – a józan ész, valamint a katolikus tanítás talaján álló hagyományként –, akkor nem is szükséges a dologról vitát nyitni.

Csak hogy Evola rajongói, az ún. „tradicionalisták” ezt maximum afféle kamuflázsként használhatják, ugyanis az égvilágon semmilyen kapcsolat nincs a fenti hagyomány-fogalmak és a metatradik hagyomány-fogalma között, s?t, a kett? egymás éles ellentéte.

A báró onnan indul, hogy egyfajta „spirituális rombolási folyamatnak” vagyunk a tanúi, amely egész a „prehisztorkumba” nyúlik vissza. A kiváló gondolkodó szerint „új középkor” kell, ami persze nem keresztény, hanem pogány, hiszen a középkorban – akárcsak a katolicizmusban – a római pogány hierarchia csodálatosságát pillantotta meg. Azt is írja, hogy a „barbár tisztaság feltámadására” (9.) van szükség, miközben nem sokkal kés?bb már a romboló, „szemita hullámot” nevezi barbárnak (16.). Természetesen a kereszténység meghaladására, illetve az azt megel?z? római-pogány korszakba kell visszatérni, mert a kereszténységet is a „szemita méreg” vagy „szemita szellem” (27.) hatja át:

A görög-római, majd az északi világ szemitává tételének folyamata – amely nagyrészt a kereszténységnek „köszönhet?” – ama rasszok alsó néprétegeinek felkelése volt, amelyek leigázása révén jutottak az árja-északi népek a maguk ragyogó kultúrájához. (16.)

Erre a kereszténység-problémára még visszatérek, annyi azonban legyen világos, hogy a szerz? viszonya a kereszténységhez nem baráti, és egyedül a „hierarchia”, valamint a „római, pogány elemek” iránti furcsa erotikus vonzalma az, ami miatt részben elismer?en nyilatkozik a katolicizmusról (de sohasem a kereszténységr?l, és azzal a gondolattal játszik, hogy talán elfogadható lenne egyfajta katolicizmus kereszténység nélkül – a magunk részér?l az ilyen eretnekeket már dobnánk is a máglyára, de mindent mi sem kaphatunk meg azonnal).

Tehát ezzel a szemita borzalommal szemben, amit egyszer?en csak kereszténységnek nevezünk, a megoldás az „?északi, szoláris tradícióhoz” való visszatérés, amely tradíció egy „egységes és hatalmas ?skultúra” (12.). További bizonyításig. Mindenesetre szerinte „kompromisszumok nélkül” kell visszatérni az „északi, pogány, árja, iráni” stb. tradícióhoz, szemben a kereszténységgel, amely a modern forradalmak, a liberalizmus gyökere, minden hierarchia, kiválóság, arisztokrácia ellensége.

A kereszténységen alapuló „civilizáció” kifejezés zárójelbe tétetik, hiszen ez az „anyag, az arany, a gép, a szám birodalma”, amelyben magasztalják a „gyakorlatot” (7.). Ó, borzalom. Miközben a bölcs báró elítéli a romantikát, ? maga is a romantika nyelvét használja. Szerinte a filozófiával, „kultúrával”, napi politikával le kell számolni, ezekre nincs szükség. Igazán kár, hogy a mi – igaz, „szemita szellemmel áthatott” – kultúránkban épp ezek kapcsolódnak a hagyomány kifejezéséhez, különösen a gyakorlathoz, így kissé pislog az ember, mire is gondolt a költ?. De a kedvünkért összefoglalta: „Anti-Európa, antiszemizmus, antikrisztianizmus: ez a jelszavunk”. (20.) Derék. Tehát valahol ebben keresend? a tradicionalisták tradíciója.

Madame Blavatsky & Aleister Crowley ft. Édesvíz Kiadó

Eljutottunk odáig, hogy a hagyomány kulcsfogalma, a gyakorlat hiábavaló tevékenységgé válik, a politikát pedig „magasabbrendű értékeknek” kell alárendelni. (37.) Ezt a politikaellenes romantikus krédót persze bármelyik liberális, technokrata, vagy *éttermiségi* is el?adja hibátlanul, csak épp más „magasabb rendű értékek” nevében. De vajon mik ezek? Következzen néhány idézet a mestert?l:

Mindenesetre szögezzük le, hogy a vezéreknek ezt a távolságát nem lehet semmi „morálisra”, „ideálisra”, vagy „vallásira” csökkenteni, sem pedig bármi olyanra, ami emberi érték vagy értékhiány. Ez – hogy úgy mondjuk – egy másfajta létmin?ség -, amelyet a tudat szubsztanciális megváltozása teremt meg.

„És így meger?sítjük azt, hogy ez a valóságos és konkrét magasabbrend?ség értelmet ad a „spiritualitás” kifejezésnek”. (39.)

Az olvasó helyesen gyanakszik arra, hogy itt valami olcsó ezotériát akarnak eladni neki, ami b?velkedik „isteni lényeggel” rendelkező, „égi t?zb?l” született királyokban, vezérekben, és a szerepjátékos kártyajátékok egyéb szerepl?iben. Még a Ragnarök is megjelenik a szövegben, de sajnos nem az Erik, a viking-féle feldolgozásban.

Tehát a báró szerint a cselekvést „ideák”, pontosabban „ideaer?k, mítoszok” határozzák meg (48.), de itt még véletlenül sem a józan ész által felismert „cselekvést” kell sejtenuünk. Olyan megoldásról delirál, amely elhagyja mind a „tiszt er? ideológiáját”, mint az „értékek”, és az „örök alapelvek” idealizmusát. Egy „szuggesztív, gyakorlati következményekkel járó princípiumról” beszél és az ezen alapuló uralomról, amely az uralom „magasabb, láthatatlan és veszélyes m?vészet”, és amelynek köze van „a magasabb értelemben vett mágiához”. Ez persze a kevesek kiváltsága, arisztokratikus bizbasz, amelyhez szükség van „a bölcsesség szoláris nemzetiségére”, akik „látnak” és „tudnak”, és akik nem err?l a sárgolyóról származnak, hanem életük gyökerei a magosba, az „egyek fényébe nyúlnak”.

A bölcsességnek persze van egy általunk ismert fogalma, amely talán Szókratész „tudom, hogy nem tudom” alapelvében foglalható össze, esetleg a keresztény gondolkodásnak a világ balga bölcseire való utalásában, de ideje hozzászoknunk, hogy a kamaszos sátánista szeánszokat közvetít? *tradimester* mindezen fogalmak alatt mást ért, és jó eretnekként a gnoszticizmus mellett foglal állást. Jöjjön tehát néhány hosszabb agymenés.

A bölcsesség szerint ismerni nem azt jelenti, hogy „gondolkozni”, hanem azt, hogy a megismert dologgá válni: azt átélni, bens?leg megvalósítani. Valójában nem ismer valaki egy dolgot, ha tudatát nem tudja aktívan azzá a dologgá változtatni. És ezért az lehet – és csak az lehet – ismeret, megismerés, ami közvetlen vagy individuális tapasztalatból származik. (...) A bölcsesség abszolúte pozitívista, hiszen csak azt nevezi valóságosnak, amit a közvetlen tapasztalás révén szerezhettünk meg, és minden mást irreálisnak, absztraktnak, illuzórikusnak tart. (96.)

A tapasztalás olyan formáiról beszél,

amelyek különböznek a köznapi ember érzékleti tapasztalatától; amelyek sem nem „adottak”, sem nem „normálisak”; és csak a bens? átváltozás meghatározott aktív folyamatainak a segítségével érhet?k el. Ezeknek a transzcendens tapasztalatoknak (amelyeknek a tradicionális emberiség „túlvilága”, „valódi létezésstartománya”, „hét mennyországa”, „tüzes szférái”, különböz? szimbolikus megjelenítései voltak) az a sajátosságuk, hogy éppen olyan közvetlenek, konkrétak és individuálisak, mint maga az érzékleti tapasztalat, és ugyanakkor megragadják a véletlenszer?, minden érzékleti tér-id?beliségen kívüli realitást. (96-97)

Ebben az értelemben beszélünk „metafizikai” valóságról. De szögezzük le, hogy tapasztalattal van dolgunk, és csak tapasztalattal; hogy tradicionális szempontból nincs egy véges és egy abszolút valóság, hanem csupán a valóság megtapasztalásának egy véges és abszolút módja; (...) hogy a „megismerés” úgynevezett „problémája” minden lény bensejébe van bezárva; nem „kultúrától” függ, hanem a lény ama képességét?, hogy megszabaduljon az emberit?l, tehát mind az érzékletit?l, mind a racionálistól és az emocionálistól, és azonosuljon a „metafizikai” tapasztalat valamelyik formájával – mégpedig egy hierarchia mentén, amely a tökéletes azonosság állapotának, a szellemi látásnak (sic!) a kulminációs pontjáig tart: addig a pontig, ahol egy dolog tökéletesen, érzékfeletti és racionalitásfeletti módon aktualizálódik az énségben, az énség pedig a dologban. Ebben az azonosságban a dolog vonatkozásában a potencia és egyben az abszolút evidencia állapota realizálódik (...) (97.)

(...) a beavatás rítusa eredetileg a tudatnak a „tudáshoz” és a metafizikai „látáshoz” szükséges átalakulását

eredményezte (...) (97.)

Ez az ipse, ha ma élne, minden bizonnyal pálcákkal a kezében ülne valamelyik eldugott tévékanálison, hogy távgyógyítson veséket és gerinceket, hogy aztán méregtelenít? kúrával bruttóított tantrikus jógát ajánljon a kedves néz?knek, amely módszerek segítségével hozzá hasonlóan láthat más is csakrákat, aurákat és mindenféle más izéket.

Evola a birodalmi hierarchiáról szóló tárgyalás során arról beszél, hogy a hierarchiának a „tudásban” kell gyökereznie, mely tudás egyrészt nem azonos azzal, amit a modern tudományeszmény annak nevez, sem pedig a filozófiával, viszont ellentétes a hittel is. A vallás ugyanis „kizárólag hitre épül, és a profán, a tömegeknek szánt hiten túl semmiféle ezoterikus-iniciatikus tudást nem enged meg: az ájtatos babonán túl nem engedi meg a *gnósziszt*”.

Korábbi dadaista ezoterikus gondolataiból kiindulva nagyjából sejthetjük, hogy a „régebbi” és „igazabb” tradíció nem „tanokban” jelenik meg, amiket az ember hagyományos módon, mondjuk iskolákban magáévá tehet, hanem „a hatalom és a látás tetteiben és m?veiben”, és hogy a „metafizikai” területen épp olyan „pozitív, közvetlen, módszeres, tapasztalati ismeret lehetséges, mint amilyenre a fizikai területen a tudomány törekszik” (101.).

Azok helyébe, akik „hisznek” – vakok vak vezéreinek helyébe –, azoknak kell lépniük, akik tudnak, és akik – mivel tudnak – tudnak és vannak – úgy, mint azok az emberi istenek, akiket minden nagy ókori tradíció ismert és tisztelt. (101)

Arra van szükség, hogy egy transzcendens, férfias, olymposi pozitivizmus segítségével meghaladjuk mind a vallási irrealizmust, mind a materializált realizmust. (102)

Sejthetjük, hogy a kereszténység ebb?l a szempontból *sem* szerepel jól a metatradik ítél?széke el?tt.

Abban a passzív magatartásban viszont, amelyet az új teológia követ?i tanúsítanak minden olyan módszer és autonóm diszciplína iránti türelmetlenségükben, amelyet a „gnósziszhoz”, a tényleges szellemi tapasztalathoz vezet? út iránt mutatnak (ez egy rejtett, ám mégis meglev? türelmetlenség, amely fellelhet? a „kinyilatkoztatásról”, a „kegyelemr?” és minden közvetlen és pontos, az ember pusztá er?in nyugvó kezdeményezés b?nös voltáról szóló különböz? tanításokban), elegend? bizonyítékát láthatjuk annak, ami a demokratikus és egyenl?sít? pátozzsal egyesülve a modern tudás szociális, vulgarizált, szervtelen, személytelen jellegének vonatkozásában magának a kereszténységnek a hatása. (103)

Ugyancsak a kereszténység számlájára írandó az a b?n, hogy elválasztotta az embert a természett?l, hiszen a pogány világban az ember a világ és a „világfeletti-világ er?ivel” élt összekapcsolódva és teljes harmóniában, tehát a pogány ember, szemben az elidegenedett kereszténnyel, a természettel is eggyé vált, meg gondolom, az univerzummal is. A szabad leveg?n nyilván kellemesebb a tantrikus jóga, ez érthet?.

Demokrácia- és liberalizmuskritika

Ismerjük el a báró érdemeit is. A mi hoppmesterünknek vannak jogos ellenvetései a liberalizmussal és a demokráciával szemben. A probléma csak az, hogy 1) ezek többnyire a józan ész talaján is megfejthet? ellenvetések, 2) másoktól is megkapjuk, még jobb formában is, anélkül, hogy ezzel csomagban érkezne egy metafizikus okkultista agymenése.

Ott van például Carl Schmitt, az is „náci” volt, bírálta a liberalizmust, de legalább nem rajzolgatott pentagrammákat hozzá. Sajnos a bárónak a romlott liberalizmussal szemben kínált alternatívája viszont nem túl meggy?z?.

Szerinte az új állam alapjának az „organikus ideának” kell lennie. Ilyenkor válik nyilvánvalóvá, hogy az éttermiségnek fingja sincs arról, valójában hogyan is lehet m?ködtetni egy államot, merthogy az nem egy „organizmus”, az hőtziher, ahogyan egy birodalmat sem „a test analógiájára” tudunk megérteni, „amely a lélek uralkodó szintézise révén válik eggyé” (45). Az ilyen megfejtések *éttermiségi* bullshit-generátorokból pattannak ki. Egy birodalom kormányzása nagyon is gyakorlati feladat, és léteztek is rá tipikus példák – de nem azért voltak sikeresek, mert az uralkodók füstöl?vel terítették isteni hatalmuk igazságát *metafizice*.

Az persze igaz, hogy a hierachia fontos és szükséges, csakhogy nem azért, mert attól a tradinak erekcója lesz, hanem azért, mert épp a *gyakorlat* – lásd még hagyomány – igazolta, hogy az alternatívák nem m?ködnek. Nem az

az érdekes, hogy a metatradi szerint mennyire csodálatra méltó a hierarchia „eszméje”. És ugyanígy, amikor földobják, hogy a „technikizált, ipari”, meg „kapitalista” gazdaság mennyire rombol valami „magasabb princípiumot”, érdemes arra rákérdezni, hogy ahelyett, hogy egy németes éttermiségi m?szó („kapitalizmus”) köré fonják a köldökszösz, vajon milyen radikális alternatívája van annak, hogy az emberek kereskednek egymással? Pénzenergia? Barterüzletek? Metafizikai valuta? A fáraó szétosztja a központi raktárból sk.?

Már csak azért is érdemes ezeket a kérdéseket feltenni, mert a metafizikusok rossz szokása annyira mélyre ásni a valóságban, hogy megfelelnek arról, amit józan ésszel a felszínen is lehet látni. Pölö: „*A bolsevista Oroszország és a demokratizált és elgépiesített Amerika egy és ugyanazon veszély két szimbólumaként, két pólusaként állnak egymással szemben*”. (75, el?adva másként 128.) Szintén ugyanez:

A függ?ség hatalma és köteléke – elszemélytelenedve és elgépiesedve – t?kévé és géppé válik. És ez nem paradoxon: igazi rabszolgaságról komolyan csak manapság beszélhetünk, csak a Nyugat gazdasági-mechanisztikus megszervezése mellett beszélhetünk – az eldurvulásnak ama vonulata mellett, amelynek legjobb példája a „szabad Amerika”. (88.)

Az Amerika-szapulás a posztromantikus moralisták egyik kedvelt elfoglaltsága, ahogy annak hangsúlyozása is, hogy a Szovjetunió és az Egyesült Államok valamiféleképpen ugyanazon „elvnek” vagy „létezésnek” a különböző? megtestesülései. Heidegger is valami olyasmivel próbálkozott, hogy a kett? „metafizikailag azonos”. Ha ez így van, akkor ez a „metafizika” két forintot nem ér, ugyanis bárki szabad szemmel is láthatta a különbséget a kommunista Szovjetunió és a hidegháború el?tti és közbeni Egyesült Államok között – másképpen metafizikailag feltétlenül azonos egy szovjet munkatáborba kerülni, meg vásárolni egy színestévé. Bár a táborban biztos jobban lehet meditálni.

Mit kínál nekünk a tökéletlen, valóban kritikát érdemi? liberalizmussal és demokráciával szemben ez az árjak szabadk?m?vese?

... szét kell zúzni az arany szemita jármát, le kell gy?zni a társadalmiság fétisét és a kölcsönös függ?ség törvényét, helyre kell állítani az arisztokratikus értékeket: a min?ségnek, a különböző?ségnek és a h?siességnek azokat az értékeit, azt a metafizikai valóság iránti érzéket, amelyekkel ma minden szembeszegül, és amelyeket mi mindennel szemben igenlünk. (90)

Világos beszéd. Ja, nem.

Mindenesetre a cselekvésben testet ölt? rítusra, rítusban testet ölt? cselekvésre, vagy valami más költ?i képre van szükség a metafizikai megújuláshoz.

Ebb?l fakad ama tekintély mágiája, amelyben egyáltalán nem er?szakos vagy zsarnoki, hanem sokkal inkább királyi; egy tettnek, egy legy?zhetetlen – távol-keleti kifejezéssel élve – „cselekvés nélküli cselekvésnek” a „jelenlét által” ható mágiája. (80.)

Az a szomorú, írja Evola, hogy a modern világ teljesen mást ért cselekvésen, mint amit az Igaz Tradíció Metafizikája. Valami olyasmit ért ezen a modern világ, hogy talán a seggünket is meg kell emelnünk hozzá, de mindez tévedés, hiszen az aktivitás, a mozgás a n?i és passzív alapelvhez tartozik, hiszen csak a mozgató nem mozog, a „férfias, szoláris” alapelv a „változatlanlanság” (110).

Vagyis azt nevezzük pozitívnak és férfiasnak, és azt dics?ítjük, ami teljességgel negatív és n?ies. Vakságában a mai nyugati ember semmi mást nem lát, és azt képzei, hogy a bens? cselekvés, a titkos er?, amely nem gépeket, bankokat és részvénytársaságot hoz létre, hanem embereket és isteneket, nem cselekvés, hanem lemondás, absztrakció, id?pocsékolás. Így arra szorítkozik, hogy az „er?t” az er?szak szinonimájának tekintse; az akaratot egyre inkább a pusztá állatival és az izomer?vel azonosítsa (...) (111.)

Tehát bármennyi szó esett is az er?r?l és a férfias tettr?l, szó sincs egy afféle *Get in the ring*-felszólításról, hiszen az fizikai kontaktust és izzadságot ígér, azaz a n?ies princípiumot megvalósító akármit. Ezzel szemben a valódi cselekvés „teremt? közömbösség”. Bevallom ?szintén, ezzel a bizonyítási kísérlettel kicsit megnyert magának a báró, mert mint genetikusan lusta egyed, magam is úgy gondolom, hogy például a *Die Hard* bámulásával a „teremt? közömbösség” cselekvését valósítom meg, amit a világ igazán elismerhetne cselekvésként és jutalmazhatná – mondjuk pénzzel.

Az ilyen típusú magyarázkodás arra utal, hogy az „elmetafizikázás” nem más, mint egyszer? locsifecsi: ha kiég a pilács, a metafizikus nem az ég?t cseréli ki, hanem fejtegetésekbe kezd a technológia, esetleg a Sötétség és a Világosság mibenlétért?l. Az „anyagi világgal” szembeni dörgedelem szintén addig szokott tartani, amíg anyu hozza be reggel a kakaót és nem kell azzal foglalkoznia a delikvensnek, hogy befizesse a számlákat. Az elmélet-buzulás persze teljesen érthet? kamaszkorban, meg huszonévesen, akkor tényleg lehet valaki akár anarchista, akár metatradi, és hihet bármilyen típusú evilági megváltásban, de amikor már az önálló életnek lenne itt az ideje, túl nagy luxus.

A metatradi álmodozás méltó párja az anarchista álmodozásnak, mert azt reméli, hogy valamiféle „?si, tradicionális hierarchia” felélesztésével a kényszerre nem lesz szüksége, ahogy er?szakra sem. Ennél egy olyan keresztény, akivel szembejött már Szent Ágoston, sokkal realistább, mert tudja, hogy a világ tökéletlen, ahogy a benne lévő emberek is, a surlódások elkerülhetetlenek, így a kényszer, er?szak alkalmazása is az. Semmiféle mesterséges egyenl?ség-teremtés vagy tradicionalista vudu nem tudja felszámolni ezt az állapotot. (És egyébként hasonlóképpen meg akar szabadulni mesterünk a „munkakötelezettségt?” is – 92. – ami szintén szimpatikus, de ugyancsak az anarchista-kommunista álmodozás világához tartozik.)

Úgyszintén a haladókéval párhuzamos az a tradi tévedés, hogy „involúció” (85.), azaz hanyatlás tanúi vagyunk. Csakhogy a látható történelemnek semmiféle „iránya” nincs, sem nem halad, sem nem hanyatlik, mivel az ember nem változik, csak a konfliktusok megjelenési formái, a történelem egészét pedig nem ismerjük. Az emberi állapotra reflektáló kereszténységnek – akár a „szemita métel” mérgezi, akár nem – újfent beírhatunk egy pontot a tradi metafizikázással szemben.

Az „involúciós” elméleten nyammogó metafizikázás méltó párja a haladásról álmodozó progresszív hitvallásnak – és mindkett? ugyanúgy szemben áll a józan ésszel, csak az egyik a gendereket számlálgatja, a másik meg ezoterikus bullshittben utazik.

A javaslat

A báró megnyugtat bennünket, hogy a „szemita civilizáció szédületes tempóban száguld logikus következménye felé”, és hogy a végkifejlet már „nem várat magára sokáig” (107). Igaz, a történet azóta kissé máshogy alakult, és a pogány-okkult feltámadásban hív? nemzetiszocializmus, amely nem kevés rokon vonást mutat a fenti agymenéssel, már alulról szagolja az ibolyát, a „szemita civilizáció” meg még mindig a nyakunkon van, bár a teljesen demens európai elit azért dolgozik a temetés szervezésén.

Szükséges itt egy rövid megjegyzést tennem, mert ugye a tradik nyilván azzal védekeznek, hogy nem *úgy*, nem *annyira*, és nem olyan *törzsi* módon volt Evola rasszista, mint a náci. A báró ebben a könyvben is számtalanszor hangsúlyozza ezt, hiszen „a véren kívül” szükség van egy „metabiológiai, szellemi és szoláris típusú er?re” (bármily legyen is ez), amely integrálja a rasszizmust. A probléma csak az, hogy ehhez hasonló baromságokat – mint pl. azt, hogy a faj valójában „szellemi” kategória – maga Adolf Hitler is mondott. Kétségtelen, hogy Evola nem tekinthet? a *proli* nemzetiszocializmus hívének, csak hogy az elmebaj gyakorlásának is számos formája van, nem csak egy.

Végül lássuk a javaslatot, ami felváltaná a „szemita” civilizációt: „... a német és az olasz népnél megnyilvánuló, a lényegében pogány és árja jelvények – egyik oldalon a sas és a horogkereszt, másik oldalon a sas és a vessz?nyaláb – árnyékában végbemen?, felemelkedést és helyreállítást célzó törekvéseknek magasabb jelent?ségre kell szert tenniük, és nem szabad az úgynevezett *sacro egoismónál* megrekedniük”. (134.)

Ez persze szükségszer?en összeütközéshez fog vezetni a kereszténységgel:

(...) vagy elfogadjuk a keresztény vallást, vagy pedig h?ek maradunk igazi tradícióinkhoz: egy új integrális északi-szoláris és ezért pogány szellemiségnek mint meggyengült és a homályos nyugati korban szétszórt er?ink legmagasabb integrációjának az akarásához. Radikális antiszemizmus nem lehetséges, ha az egyben nem radikális antikrisztianizmus is”. (141.)

Egy új európai kultúra számára a két egyetemesség közül melyiket fogjuk óhajtani – mi, árják; mi, a szakrális caesarok örökösei és Thor és Ódin királyi fiai? (148.)

És ne legyünk naivak, hiszen nem is kérdéses, hogy a Mágus kártya gyakorlott forgatója melyiket választja!

A verdikt

A báró gondolatmenete magán viseli az *éttermiségi* betegség szinte minden jegyét – ne tévesszen meg bennünket, hogy ez most nem a szokványos hatvannyolcas színekben találkozunk vele. Szerinte is „elit kell teremtünk” (91.), és mit ad Isten, általában a megteremtendő elit legalább is részben feltétlenül azonos azzal, aki teremti azt. Hiszen aki valamiféle metafizikai beavatási mágiáról ír, és ezt ajánlja kapuként az „igaz” tudáshoz és tradícióhoz, az nyilvánvalóan beható ismerője ennek. Minden *éttermiségi* szerelmes önmagába, a tudásába és a saját elittudatába-

Mindez kiegészül azzal a furcsa okkultizmussal, vagy obskúrus vuduval, ami mindenféle mélyben m?köd? er?kr?l, titkos okokról és különleges metafizikai tapasztalatokról beszél. Ezekr?l olvasni olyan volt, mint amit Ford Fairlane érzett, amikor Zuzu Petalsszal kellett társalognia. Az élmény nem sokban különbözik attól, mintha valaki hosszasan beszélgetne egy ozorás veteránnal, aki épp most vette be a varázsgombáját. Ennél azért a Twin Peaks jobb, és Lynch képes a min?ségi trollkodásra. Evolát is csak az mentené fel, ha az egész m? mer? trollkodás volna, semmi más, de ebben sajnos kevés bizodalmunk lehet. Ami a többit illeti, a kereszténységre szórt átkokkal kiegészül? modernitás-kritikában Nietzsche fényvévekkel jobb, és minek pazarolja az ember az idejét epigonokra.

Nem véletlen egyébként, hogy az ilyen „valódi tradíciót”, „rejtett valóságokat” kutató ?rültek el?bb-utóbb kikötnek annál, hogy mohamedánok vagy kasztrendszer-hív?k legyenek (ahogy Evola is az volt), hiszen a „valódi tradíció” valahol mélyen el van ásva – a kecskeszar, a teveszar, vagy a tehénszar alatt. Ezért, ha nem is iratkoznak át személyesen valamelyik keleti klub ?si kultúrájába, a legnagyobb hódolat hangján beszélnek ezekr?l, f?leg a nyugati hanyatlással szembeállítva – ugyanúgy, ahogy egy pánszláv tenné, de egy pánszláv legalább a saját kultúrájának fanatikusa.

Valljuk be, hogy ahhoz, aki olyanokkal fárasztana minket a kocsmában a megfelelő mennyiség? feles elfogyasztása után, hogy pogány, szoláris, északi-árja ?tradíció, Kali-Yuga, az volna reflexb?l a kérdésünk, hogy „*neked, mint kívülállónak, mi a véleményed a pináról?*” Tudván persze, hogy a „pina” a lunáris, n?ies, negatív princípium megtestesülését jelenti.

És még mielőtt bárki azzal jönne, hogy „ismerni kell az életm?vét”, valamint, hogy „bizonyos fogalmakat rendbe tett kés?bbi m?veiben”, meg hogy „kiigazította a tanítását”, a rövid és határozott válasz az, hogy *nem*, soha többé egyetlen percet sem pazarlok erre az egetrenget? baromságra, és azonnal gyógykezelést alkalmazok magamra egy AC/DC lemez és egy Rejt?-könyv formájában. Mert az ember ideje drága, és ha olcsó lenne, akkor is jobb min?ségi szórakozással tölteni.

Nem érdemes semmit sem kutatni tevék, kecskék és tehének alatt, mert a keresztény és a magyar kultúrának nincs radikális alternatívája, és ez jól is van így.

Megadja Gábor - www.888.hu

Tisztelt olvasók!

Legyenek olyan kedvesek és támogassák "lájkukkal" a **Flag Polgári Magazin** Twitter oldalát a következő címen: <https://twitter.com/syracuse73>. illetve a Facebook oldalát pedig az alábbi címen: <https://www.facebook.com/flagmagazin>

- Minden "lájk számít, segíti a magazin m?ködését!

Köszönettel és barátsággal!

www.flagmagazin.hu

DR. DRÁBIK JÁNOS
100 ÉVVEL TRIANON UTÁN
DVD A trianoni gyalázaatról tabumentesen



„Egy film amelyet minden
magyarnak látnia kell”

Ajánló